

JOAN ARÚS: LA POESIA SEMPREVIVA

Jo bé sé prou que... Així comença un dels poemes de la densa obra lírica de Joan Arús. Obra lírica que fa poc temps s'ha vist convertida en llegat per al nostre món poètic en l'ocasió de la seva plorada mort. Jo bé sé prou que....

Jo bé sé prou que em repetiré en alguns apartats d'aquest meu treball literari en record seu. Però, no surt el sol cada dia i malgrat aquesta repetició, no serà sempre esperat com si cada sortida fos el primer jorn de veure'l? I com el sol, quantes altres manifestacions venint de l'ignorat són, igualment, esperades? Això sense voler dir que aquest meu article sigui un sol, entenem-nos.

Jo bé sé prou que em repetiré, però què hi fa si torno a dir que el món poètic d'Arús m'arribà quan encara no havia deixat de ser jovenet? M'arribà de la mà d'aquells blocs de calendari de fulls de cada dia, blocs dits d'en Manelic. Era quan aquella meva vida estava a punt d'endinsar-se al mig dels meus anys vint. Entre aquells fulls es llegien altres poetes, però el dia que s'esqueia Joan Arús, el full de calendari passava a ser guardat per tal de poder-ne llegir la poesia de tant en tant i aprendre-la de memòria, si es podia. Passats els anys, força anys, encara queda quelcom dels començaments poètics: "Oh sol. l'amic de cada dia/ més fidel que ningú", "L'amor que duc al fons del cor, Senyora...", "Senyor, la nit abriga tota cosa/ amb son mantell de fosca i de repòs..."

Aquella poesia del calendari quedà per sempre més presonera del meu esperit. Havia caigut en terreny verge. Potser per això fou l'elegida. I potser, també, hi ajudà l'ambient que des de menut m'envoltava: un ambient bucòlic rodejat de saions en primer terme, pinedes més enllà, els meus tutors com a tota família, després de caminar una mica, als afores del poble.

Passaren els anys fins arribar als quaranta-u i heus aquí que quan un menys s'ho podia esperar, el poeta de la meva adolescència tornà a ressorgir. Fou a Girona, en una llibreria de vell que regentà per un temps el qui avui és enlairat novel·lista i narrador, de nom: Josep Gironella. Vaig entrar-hi a donar un cop d'ull i no seria la meva joia quan vaig llegir, entre molts volums, aquest títol: "El dolç repòs", Joan Arús. El cor em donà un salt, vaig agafar el llibre i, adreçant-me a l'amic Gironella, vaig preguntar-li talment com si un no s'ho cregués: Aquest llibre, el tens per vendre? Ell em mirà somrient, mig astorat. I em penso que em respongué quelcom així de semblant: I doncs per què et penses que és aquí? Me'l vaig quedar, però junt amb un altre llibre company per al "Dolç repòs", un company de lletres de títol: "L'Ingeniu amor", de Carles Ribà.

Durant força anys "El dolç repòs", de Joan Arús ha estat com el meu breviarí poètic que m'anà acompanyant als diversos llocs on anàrem a viure la meva muller i jo: Figueres, Blanes, Girona, fins tornar a recaure a la nostra ciutat nadiua, Sant Feliu de Guixols. Aquest retorn semblava que ja començava a ser un retorn al record primicer, aquell dels fulls del calendari Manelic i que així seria tot.

Però, no. No, perquè un bon dia, una carta faria néixer l'amistat entre Joan Arús i aquest seu devot que ara l'està recordant amb la paraula escrita. I d'aquesta amistat per correspondència, en sortirien per al "Dolç repòs" uns companys poètics igualment meravellosos; "Les veus de la Nit". "L'Imperi del sonet", i en prosa, "Experiències i reflexions entorn de la poesia". El llegat que em féu el plorat Arús.

Més, encara. Un dia tinguérem el goig de la nostra coneixença personal. I fos com fos de vell el Joan Arús que vaig tenir al davant, jo no vaig

Joan Arús (Foto de Joan Vilatóba)

veure més que el poeta de la meva adolescència, de la meva joventut, malgrat hagués jo anat seguint el curs de la seva obra poètica de més cap aquí, que era el curs de la seva vida en declinació. Jo tenia al davant el poeta que donant-me la mà, des del temps pretèrit, em portà per viarans de ver amor, sense màcula. I per camins de fidelitat, ja fos per la llar pairal, pel terror, per a l'esposa, per a la flor tota, per al racó més ignorat del món que ens envolta... Fidelitat, fidelitat poètica per a tot! Record i malenconia.

I rima, equilibri, valor dels mots. Treball ben fet, tal com deia ell. Poesia pura. En una paraula: PERFECTIÓ. Joan Arús sempre fou el poeta que com un romeu silent anà seguint els camins de la poesia pidolant, buscant a vera qualitat excel·lent de la bellesa. Cal llegir els sets sonets que componen el seu poema "La mort de Dòrcon" dignificant en aquests sonets l'amor de Dafnis i Cloe, per convenir que la perfecció sempre estava present en el nostre recordat poeta. Ella era el seu nord i guia.

Jo bé sé prou que m'he repetit en quelcom. I també sé que Joan Arús, el poeta de Castellar del Vallès, on traspasà fa poc, fou i segueix essent un dels nostres poetes d'ahir, d'avui i de sempre, tenint en tot moment la mà estesa per aquells que busquin la perfecció i la fidelitat en la poesia.

Claudi Isern
(Director de la revista "Àncora", de Sant Feliu de Guixols).